

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וְכַסֵּס בְּגִדָיו הַכֹּהֵן וְרִחֵץ בַּשֶּׁרֶץ בַּמִּים וְאַחֵר יָבֹא אֶל הַמִּחֲנֶה וְטָמֵא הַכֹּהֵן עַד הָעֶרֶב:

וְכַסֵּס הָאֶסֶף אֶת אֶפֶר הַפָּרָה אֶת בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב (במדבר יט. ז. ט.)

כתב רש"י על פס' 'למשמרת' (שם ט) כל העוסקין באפר פרה אדומה נטמאין, ע"כ.

פרה אדומה נעשית בכדי לטהר את הטמאין מהטומאה הגדולה ביותר טומאת מת, ועכ"ז העוסקין בה מטמאין וצריכין טהרה. וכבר ידוע מה שאמרו חז"ל, 'זאת חקת התורה' חוקה חקתי. זו היא אחת המצוות שאין לה טעם, ושלמה המלך ע"ה אמר עליה 'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני'. אך עם כל זאת ניתנו רמזים וטעמים שונים למצווה זו, בגדר פרפראות אך לא בהבנת עומק מצוה זו.

ואולי אפשר שדבר פלא זה שמטהרת את הטמאין ומטמאת את הטהורין, בא ללמדנו מוסר גדול. שהרי הכהן העוסק בפרה זו, הוא כרגע טהור ואין לו צורך בפרה אדומה, ועכ"ז שהוא יודע שע"י התעסקותו יטמא, אינו מפקיע עצמו ממצוה זו ובא ומתעסק עמו בשביל אחיו הצריכין טהרה. ללמדנו שאדם חייב ליתן מעצמו גם אם הוא לכאורה על פניו נראה שמפסיד מזה. והוא מה שאמרו חכמינו 'כל ישראל ערבים זה לזה'.

(א"ה. גירסתנו ערבים ולא ערבים. ערבים הוא כמו ערב לחיד, קולו ערב לאוזן, מלשון נעילות. משא"כ ערב הוא כמו חמר גפיל ספן, שהוא שם תואר ואכמ"ל)

ב"ה הרבה אנשים גומלי חסדים ובעלי גמחים גדולים, אך מעשיהם יעשו כל עוד שאין זה פוגע בהם. להבין היטב דברינו אעלה את ששמעתי מהרה"ג יעקב לוגאסי שליט"א [בדרשה ע"פ וע"כ לא ציינו מקורות]. אמרו חכמים שגוי שנותן צדקה זהו קטרוג על עם ישראל. ותימה, הרי אין כמו ישראל בנתינת צדקות ובגמחים רבים לאין ספור, א"כ למה זה קטרוג על ישראל ר"ל? וביאר, כל עצמותו וחיו של הגוי הינם כסף וממון. כאשר הגוי נותן ממון כאילו נתן את חייו למען האחר. אך אצל ישראל עם קדושים, חייהם אינו הממון אלא החיים עצמם, הזמן. ע"כ זה שאנו רואים הרבה בישראל נותנים ממון אינו עומד כנגד נתינת ממונו של הגוי. מה יעמוד כנגד?? הוא נתינת זמן של ישראל עבור חברו. ועל כן לא יפלא שהרבה מישראל מוכנים לשלם לשני שישכור פועל, העיקר הנח לו לנפשו כי אין לו זמן!

וזו היא מעלת הצדיק אשר הוא סובל יסורים למען הדור וכפי שדרשו חז"ל על פס' 'כי מפני הרעה נאסף הצדיק' (ישעיה נב. א) יעו"ש, וכפי שדרשו חז"ל על משה רבינו 'זיתעבר ה' בי למענכם' (דברים ג. כו) ולא נכנס לארץ ישראל בשביל טובתן של ישראל והדברים ארוכים וידועים ואכמ"ל. וזו היא מעלתו כמו שכל אב מעדיף ומוכן לסבול במקום בנו כן הדבר הזה.

ומכיון שדבר זה היא חובת היהודי בעולמו, ע"כ היצר הרע נלחם קשה באדם לבל יקיים חובתו ונותן לו תירוצים לרוב להצדקת מעשיו, כגון, אני עדיין לא בדרגה הזאת! תן לי קודם כל להסתדר בביתי, אפילו לבית שלי אין לי זמן! ועוד תירוצים לאין מספר. ואם לא מורגל האדם בקטנותו לתת מעצמו לאחרים, יהיה קשה מאוד לו לשנות הרגליו לכשיגדל. ע"כ מחובתנו להרגיל ילדינו לזה, ובראש ובראשונה נתנהגו אנו בעצמינו כך, ומעשה אבות סימן לבנים. ועל זה ניתן לו לעשות דברים למען אחרים גם כאשר זה כביכול גורם לו הפסד מסוים. אחד הדברים הנפוצים לזה הוא זמן החופשות, שהילד מעדיף ללכת לתענוגות, ובחלק מוזמן זה שולחים אותו לעזור ולסייע לסבו או סבתו וכיו"ב. וכן כשאומרים לו תלמד עם חבר שהוא חלש ממך או תלמד עם אחיך הקטן. הוא מעדיף לא לעשות זאת, כי חבל לו על הזמן, הוא יכול להספיק עוד כמה דפי גמרא ולסיים עוד מסכתא.

ובשביל להסביר לילד שזו חובתו ואדרבה זה יהיה גם לטובתו, יש להסביר לו את שהסברנו בהרחבה ולהוסיף, שאם כל אחד היה חושב על עצמו, גם הוא היה נשאר לא חכם בלשון המעטה, כי הוריו לא היו צריכים להפסיד זמן מחייהם עבורו, שיגיד תודה בכלל שהביאורו לעולם! ובנוסף לזאת יש להזכירו מאמר חכמינו 'מכל מלמדי השכלתי ומתלמידי יותר מכולם'. וזכור מעשה של רב פרידא ותלמידו אשר היה קשה קליטה והיה חוזר לו ארבע מאות פעם וכו' כל ענין המעשה. וע"כ זכה רב פרידא להאריך ימים ארבע מאות שנה וכל דורו זכה בעבורו לחיי עולם הבא!!

ותיזכר לטובה אימי ע"ה שכל חינוכה אותנו היתה נתינה לאחרים, הן היא עצמה במעשיה על אף היותה אשה אלמנה וחולה ומצבה הכלכלי בהתאם לזה, והן שהרגילה אותנו לכל זאת. וכן יזכרו לטובה רבותי בשיבה שהרגלוני לזה להיות לעזר לתלמידים חלשים משיעורים נמוכים. ואף אני עצמי הרווחתי מזה, שכבר תכף סמוך אחרי נישואי ידעתי כיצד לסייע לאחרים בדברים מעין אלו. וקב"ה מודד מדה כנגד מדה.

יבורך מפי עליון, האיש השוכן בלועדון, חוריו לקיים מצוות האדון, לחזק ולסייע לתנוקות של-בית-רבן, בשמחה

ובאהבה וברון, ה"ה יצחק פאז' הי"ד. שיראף פרי בכל עמלו, וישא רוב טובה וברכה מאת קונו, וחפץ ה' בידו יצלח, ופניו מאנר התורה כחמה יזרח, ויראף כל זרעו יראי ה' מרבים, מאירים ומוזהרים כנוכגי השמים.

מחידושי רבותינו

וישלח ישראל מלאכים אל סיחון מלך האמורי (במדבר כא. כא.)

להבין מקרא קדש הלזו, נקדים מאמרי חז"ל. והוא: כי נודע מחז"ל: מה אומנותו של אדם בעוה"ז יעשה עצמו אלם, שנאמר:

האמנם אלם. שמא תאמר אף לדברי תורה כן, ת"ל: צדק תדברון, וכו'. נמצא

פתרונות לפרשת 'קרח'

אחודה חידה! 'ואכלה אתם כרגע' במדבר ט"ז כ"א. וי"ז י', וההבדל אס"ף – אתנחא סוף פסוק. הזוכה: מי שהכל שלו. מי בתמונה: הרב יוסף גמיל. הזוכה: אליסף דחבש.

נמלי"ם
בפרשיות שלח לך.
קרח וחקת
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ליצנות, שקרים, רכילות, לשה"ר, דברים בטלים, נבלות הפה וכו'. והנה ב' כתות נמצאים בבני"א' היא הכת המשובחת והם הצדיקים הגדולים דלא פסיק פומיהו מגרסא, והם נק' ישראל שהוא אותיות לי ראש שהם בחי ראש. והכת הב' היא הנק' יעקב בחי עקב, והם הרשעים האוהבים שיחה ודברים בטלים וליצנות וכו', וכל מיני עבירות חמורות. והנה חטאי ופושעי ישראל, כל חטאיהם הם נעשים בב' בחי. א' או מפני הטעאות היצה"ר והסתתו שמשיתם לחטוא. וא', מפני הרגלם שנטבעו ונעמקו בחטא, שאז א"צ היצה"ר להסיתם רק הם מעצמם חוטאים מפני הרגלם, ויכולים הם להתגבר על יצרם, רק כי הרגלם גורם להם לחטוא. ונראה שז"ש הכתוב: וישלח ישראל וגו', כי ישראל הם הכת הצדיקים שבישראל, אל סיחון הוא הרשע, ונק' סיחון ע"ש שאוהב שיחה, שכל ימיו הוא עוסק בדברי שיחה, דברים בטלים וליצנות ושקרים, ורכילות ולשה"ר וכו'. מלך האמורי, אמורי הוא היצה"ר, ומלך האמורי הוא סיחון הנז' שהוא הרשע, שהוא מלך על היצה"ר שיכול לכופו ולהתגבר עליו כמלך המתגבר על עבדו ועבדו כפוף תחתיו. וקרא הרשע – מלך האמורי, להורות על רשעו, שיכול לכוף היצה"ר ואינו כופפו בסיבת הרגלו בחטא שנעשה לו כהיתר. והשליחות הוא:

אעברה בארצך לא נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר בדרך המלך נלך עד אשר נעבור גבולך (כא בא.)

והענין לדרכינו הוא: כי נודע מאחז"ל לא נברא העוה"ז אלא לרשעים גמורים, והעוה"ב לא נברא אלא לצדיקים גמורים. ולכי יקשה, וכי העוה"ב במה נקנה, וכי כיון שלא נברא העוה"ז אלא לרשעים גמורים, לא יאכל ולא ינהג בשום הנאה בעולם, הרי סופו למות ח"ו אם לא יאכל, כי על הלחם יחיה האדם. אמנם אין הדברים כן אלא שיאכל וישתה וישלח וכו', רק באופן שיהיו כל כוונותיו לש"ש, ובזה יש לו שכר ג"כ. שנודע מ"ש הכתוב: בכל דרכיך דעהו, ואחז"ל: כל מעשיך יהיו לש"ש, כמ"ש בטור ש"ע וסי' רל"א ס"א: שאפילו דברים של רשות, כגון האכילה והשתיה וההליכה והשיבה והקמה והתשמיש והשיחה וכל צרכי גופך, יהיו כולם לעבודת בוראך או לדבר הגורם עבודת וכו', ומי שנוהג כן עובד את בוראו תמיד, ע"כ.

וזה היה בחי' רבינו הקדוש שבשעת מיתתו זקף עשר אצבעותיו למעלה, ואמר: רבש"ע גלוי וידוע לפניך שלא נהניתי מהעוה"ז אפי' באצבע קטנה שלי. ולפי הנראה יקשה, וכי רבינו הקדוש לא אכל ולא שתה, הלא היה שולחן שוה לשולחן המלך, כמ"ש: אנטנינוס ורבי לא פסק מעל שולחנם לא צנון ולא חזרת לא בימות החמה ולא בימות הגשמים, וגם בנים היו לו, וא"כ איך אמר לא נהניתי מהעוה"ז אפי' באצבע קטנה שלי. אלא ר"ל: שכל כוונותיו בכל מעשיו והליכתו ושבתו וקמתו וכל הנאותיו, היו נעשים לש"ש, ולא היה מכוין להנאת גופו כלל וכלל, וז"ש שלא נהניתי, שלא היה מכוין להנאתו אלא לש"ש דוקא.

המשך בעמוד הבא

פניני הלכה

לרפואת דוד בן יאיר והודיה בת אוריאל אהרן בתשכחע"י

נתינת צדקה ומעשרות כאשר האדם הנו בעל חוב

כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשלחן ערוך המקוצר (חז"מ סי' ר"ג הי"ד) בזה"ל:

מי שחייב כסף, לא ירבה ליתן צדקות וכדומה, עד שיפרע את חובו תחילה. ולכן אם רואה אדם שיש לו חולה בתוך ביתו או שהגיעה לו איזו צרה ומצוקה חס ושלום, ונתן צדקה ולא נענה, לא ירהרר חלילה אחר מדותיו יתברך, כי כל דרכי משפט. אלא אדרבה יפשפש במעשיו עצמו אולי הוא חייב ממון לאחרים ואינו פורע, או שמא יש בממונו סך גזל, וזהו הגורם שנעלו השערים בפניו. ואין עוון בעולם שמעכב תפילתו של אדם לעלות למעלה בעולם העליון, כמו הגזל רחמנא ליצולן. גם כמה אנשי שם נדיבי לב שבתם היה פתוח לרוחה ופיזרו את אוצרותיהם לתלמידי חכמים ולעניים, ופתאום בא השודד עליהם, ולקח את כל אשר להם, רחמנא ליצולן. וזה רמוז בפסוק (ישעיה נה. יד) בצדקה תפונני, רחמי מעושך כי לא תירא, וממחתה כי לא תקרב אליך. דהיינו רק אם מתרחקים מן העושק, מועילה הצדקה. ומי שמתנהג בממונו ביושר, אין ספק כי צדקתו תעשה פירות ופירי פירות, וכל שכן הלוואתו ושמעלת מצות הלוואה, גדולה מצדקה וכדלעיל סעיף א', ויצילו ממות ומכל דבר רע, לחיים טובים ולשלום.

ומקורותיו כתב שם בעיני יצחק אות ט"ל: עיין שמות רבה פרשה כ"ב אות ד', וספר חסידים סימן שצ"ו וסימן תנ"ד, ובשם רס"ג שם בסימן תרי"ב, ויסוד ושורש העבודה שער י' (שער המים) פרק שני, וראש דוד להחיד"א ריש פרשת קורח ד"ה ודרך, ובספרו מחזיק ברכה בקונטרס אחרון דף קי"ג, ובזכרנו לחיים חיו"ד מערכת דל"ת אות א', ובפתחי חושן חלק א' פרק ב' סעיף י"ד, ובתורת יעקב (סופר) סימן רכ"ג וסימן רכ"ו. ועיין עוד בדברינו לקמן הלכות מקח וממכר סימן רט"ו הערה ג' ד"ה כל.

א"ה. שאלתי לרב המחבר, כיום שרוב העולם לקוח משכנתא לשנים ארוכות וא"כ הינם בעלי חובות, האם בכהא"י גוונא לא יוציא מעשר כספים? והשיב: אם יש ביכולת האדם גם לשלם את חיוב המשכנתא חודש בחדשו ואף ליתן מעשרותיו, יתן מעשר.

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת

מרת חביבה בת רחמה
אחזינה ע"ה תנעב"ה

לעילוי נשמת

מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

מהליכות אבותינו

סדר גיטין

אחת ממצוות ה' ב"ה אם יש צורך וכפי הוראת בית הדין שיתן האדם לאשתו גט כהלכה. וכך כתב מוהר"ר עמרם קרח זצ"ל בספרו 'סערת תימן' (עמ' ק"א) כיצד היה סדר הגיטין בערי תימן:

כשיבוא אדם לבקש מביה"ד לכתוב גט לאשתו, שואלים ממנו לאיזה סבה הוא רוצה לגרש, ומשתדלים לתווך ביניהם שלום, ואם הבעל עומד על דעתו מדחים אותו מזמן לזמן וביותר אם היה מגרש אשתו ראשונה או אם היה כהן, ובזמן שאין לקוות לפייס את הבעל לדרך השלום כשבאים לסדר כתיבת הגט, חתימתו ונתינתו, אין נוהגים בכל אותם החומרות והדקדוקים הדקים שחדשו האחרונים, ואין לוקחים שכר על כתיבת הגט והעדים וכו' אלא סך קטן עד מאד, ואפילו בזמן זה שהחול הכסף ונתיקרו השערים, עשר ידות על מה שהיה בזמניהם, אין לוקחים יותר על ריאל אחד שעולה מאה וחמשים פרוטות ישראליות בערך.

טופסי גטין מוכנים, כותב הסופר לעת הצורך, ובבוא הבעל לגרש נותן שכר הגט הקצוב באותו זמן, והרב המסדר קונה מידו קג"ש, (קנין גמור ושלם) שהוא מגרש את אשתו ברצונו ומדעתו ושהוא מבטל כל מודעי וכו' ושואם נשבע לגרש או שלא לגרש שרוי ומו"מ, ואחר הקנין נותן הסופר טופס הגט ליד הבעל, והבעל מחזיק בו בידו מוסרו ליד הסופר ואומר לו: אתה פב"פ כתוב גט זה על שם גירושי אשתי פב"פ שתהא מגורשת בו ממני ומותרת לכל אדם ברצו"מ בלי שום תנאי בעולם ולא אונס כלל. ומיד הסופר תופס טופס הגט בידו ואומר: הריני כותב גט זה על שם פב"פ לגרש בו את אשתו פב"פ לשמו ולשמה ולשם גירושן וכותב התורף, וכשמשלים, נותן הגט ליד העדים לדקדק בו עד שייבש, ואז לוקח הבעל הגט ואומר לכל אחד מהעדים: אתה פב"פ חתום גט זה ע"ש גירושי אשתי פב"פ שתהא מגורשת וכו' ומותרת לכל אדם וכו', וכל אחד מהעדים אומר לפני החתימה: הריני חותם גט זה ע"ש פב"פ לגרש בו את אשתו פב"פ וכו' וחותם וממתינים עד שייבשו החתימות, והבעל לוקח הגט והאשה פושטת ידיה, ונותן הגט בידה בפני העדים ואומר: ה"ז גטך שתהיי מגורשת בו ממני ומותרת לכל אדם ברצו"מ, בלי שום תנאי בעולם ולא אונס כלל, ומחזקת האשה הגט בידה ואח"כ משלכת אותו והולכת לה, והעדים חוזרים וקורין את הגט וקורעים אותו שוע"ר (שתי וערב) ונותנים חרם על מי שיוציא לעז על הגט ובזה נגמר מעשה הגירושין. ואם לא נודמן עם הסופר אלא עד אחד, הסופר נעשה ער ומצטרף עמו, אחר שכבר צוה לו הבעל לכתוב וגם לחתום, כי כן המנהג כדי הרמב"ם ז"ל אף לכתחלה.

לא כן הרשעים הממלאים בתייהם מרמה, ושולחנם מלא קיא צואה וממלאים תאוותם מכל דברי עוה"ז, והעוה"ז לא נברא אלא להם להשביע נפשם מהנאותיו וטובותיו. לא כן הצדיקים שכל מעשיהם לש"ש, כמ"ש לעיל.

וז"ש: **אעברה בארצך** שהצדיק אומר לרשע אעברה בארצך, ארצך דייקא, כי הארץ הזאת דהיינו העוה"ז לא נברא אלא לרשעים גמורים. ואמר: **אעברה** לשון העברה ממש. לא נטה בשדה ובכרם, ר"ל: אע"פ שאני נהנה משדה וכרם אעפ"כ לא נטה בו, שלא אכין להנאתי, גם לא נשתה מי באר, בכולם לא אלך בהם להנאתי רק בדרך המלך נלך, שלא אכין בהם כ"א לש"ש שהוא המלך העליון, וכל ימי אכין לש"ש דוקא, עד אשר אעבור גבולך שהוא העוה"ז שהוא גבול הרשעים, והיינו גבולך דוקא ולא גבולי, ולכך אעבור העברה בעלמא, וגם בזה המעט אשר אהנה ממנו בדרך המלך אלך.

ולהבין תיבת המלך, מ"ש בדרך המלך, המלך דייקא, שהם הניצח"ק שהם מכוונים לתקן הרפ"ח ניצוצות שירדו מאותם המלכים. גם כי אותם המלכים הם מלבושים למלכות דא"ק. ולכך אמר בדרך המלך שכוונתם בכל הנאותיהם להעלות הניצוצות הק' הטמועים בד' מיני דצח"ס וכל ימיהם בכוונה זו, ובזה הם עוברים ה' תמיד, והבין.

(מקום מקדש' למוהר"ח סוואני זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

אמר רבי יוחנן משום ר' שמעון בן יהוידק כל תלמיד חכם שאינו נוקם

ונותר אינו תלמיד חכם (ח"א)

בשנת ת"ש לאחר שקיבל עובדיא זכריא סמיכות לשחיטה והוא עדיין נער, נסע אביו הרב שלום זכריא לעדן, כדי לבקר את אשתו ששהתה שם לצורך טיפול רפואי ואת דודו הרב עואין זצ"ל. בהגיעם לעדן קיבלו את פניו בשמחה רבה. אמא של עובדיא הנער, שאלה והתענינה בבנה ובלומודיו. אז סיפר לה בעלה כי בשנה זאת קיבל בנם סמיכות לשחיטה. הרב שלום מאד היה גאה בבנו והציג לפני אהביו ומכיריו. אמו של עובדיא שמחה שמחה שאין לה גבול וביקשה מבעלה שיבטיח לה להביא אותו אליה, הרב שלום הבטיח וקיים.

כשחזר אל משפחתו לתימן, בישר לבנו עובדיא שבקרוב יראה את אמו אשר ילדתו. לאחר כחודשים ימים נסעו האב והבן לעדן והגיעו במוצ"ש. כשראה עובדיא את אמו לא הכירה ועל כן סירב לתת לה שלום. תמיהתו של אביו היתה רבה, ושאל את בנו מדוע אתה מתנכר ממנה?

אמר לו עובדיא בבושת פנים, זאת לא אמי!

שאלו אביו, מדוע?

השיב עובדיא, יש לי סימן מובהק באימי אשר ילדתני.

אמר לו אביו, מהו הסימן?

השיב הבן, לאמי היתה בליטת בשר קטנה על האף הנקרא "אפלול", וסימן זה אינו בנמצא. ולא עוד אלא אימי לא היתה בהירה.

כששמעה זאת אמו, הודתה בכל הסימנים ואמרה לבנה, בגלל התרופות שקיבלתי כשהייתי חולה, אותו גוש בשר נפל מאלי וגופי הבריא יותר. מיד חיבקה אותו חיבוק אמהי.

בליל שבת קודש לאחר הסעודה התחיל עובדיא לזמר ארץ ורום כמנהגי. אחד השכנים שמע קולו ובא. כשסיים עובדיא את הפזמון החל לתהות על קנקנו. כשנודע לו שהנער עובדיא קיבל סמיכות לשחיטה, שאל אותו קושיא אחת שלא נשמעה מעולם. 'מה תאמר בבהמה שאין לה עצמות?

כששמע אבי את השאלה גם הביע תמיהה, כי מעולם לא מצאתי שאלה כזאת בשום ספר מספרי הפוסקים!

השואל גאה גאה ואמר בלשון לגלוג, אולי אתם לא מומחים בתורה ודינייה, אני כמה תלמידי חכמים ניצחתי אותם והשפלת את כבודם עד עפר.

המשך אי"ה בשבוע הבא ב"ל

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב יחיא חפדי זצ"ל
נולד בסביבות שנת ה'תר"ע.
מחכמי הכפר רבוע שבמחוז
בְּלֶלְ, מזרחית לצנעא, וחבר
בית הדין שבכפר.
גדול בתורה וביראת שמים,
מקדש ומגרש. סופר סת"ם,
אשר זכה לכתוב עשרים
וארבעה ספרי תורה.
חתנו של הרב חיים מוסא
חגבי זצ"ל, רבו של הכפר
רבוע, אשר הטיל עליו את
כל הסמכויות של הרבנות,
כי ראה אותו מוכשר להנהיג
את הציבור.
עלה בשנת ה'תש"ט לארץ
ישראל.

התודה...

הברכה...

לאיש היקר במעלה, והוא צעוע
ונחבא, ממציא עצמו לסייע
באתגרה, ועושה עזרתו בתחושה
שהיא לו לטובה, ואין מגרירי
המרוחקים לעיטוב אלא אדרבה,
ה"ה אלהן חלוי הי"ו
יהי רצון שיראה זרעו רבים כחול
ימה, עושים רצון קוניהם באתגרה
רבה, זרע קדושים תלמידי
חכמים נבונים וידועים, יראי ה'
מרבנים, ויארץ ה' ימיו וימיהם
בטוב ושנותיהם בגעמים,
ויזכו לכל מדה טובה ולשמהות
בית השאננה, מתוך בריאות
איתנה ונהורא מעליא, אכ"ר.

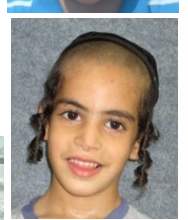
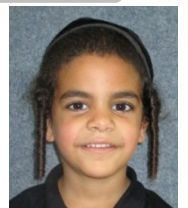
הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

תפארת בנים

להתרגש כל פעם מחדש! ילדים בגילאי 3-4-5
עלו לקרוא בס"ת בפרשת קרח
כמנהג אבותינו הקדושים, הלא המה הילדים
הצדיקים:

אחיאל שמחי נ"י
יוסף חסיד נ"י
אסף שמחי נ"י
יהודע נהרי נ"י
אלעזר דמארי נ"י
ניסים חסיד נ"י
יצחק דמארי נ"י
שלמה מעטוף נ"י
אהרן כהן נ"י
דוד נחמן דמרי נ"י
בנימין גיסין נ"י
אוראל עדני נ"י
אהרון נהרי נ"י
דוד דמארי נ"י

יהא רעוא שיגדלו במעלות התורה והיראה בדרך
ישראל סבא, ויהיו תלמידי חכמים נבונים וידועים,
מאירים בתורה ובמעשים טובים כאבותינו הקדושים
והטהורים. אכ"ר.

גני ילדים / תלמוד תורה

"עטרת חיים"

ע"ש המהר"ן ורמב"ם זצוק"ל
לבני תורה ק"ק תימן - אלעד
רח' הרא"ש 2 טל: 03-9097022
בנשיאות ובחברות מן האגודות הרב יצחק רצאבי שליט"א
בראשות הרב אליהו נהרי שליט"א

זה הזמן להוסיף בקדושה, בתורה וביראת שמים טהורה וצרופה,
עם שמירת מסורת אבותינו הקדושים.

הודעה בדבר רישום לשנת הלימודים תשע"ט

הננו להודיע לציבור בני התורה כי נפתחה ההרשמה לשנה"ל תשע"ט הבעל"ט

לגני הילדים גילאי 3-4-5
לכיתות התלמוד תורה

לרישום:
יש להגיע למזכירות הת"ת רח' הרא"ש 2, או להתקשר לטל: 03-9097022

אין בהרשמה התחייבות לקבלת התלמיד | קבלת התלמיד מותנית באישור ועדת הקבלה

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה